אגדת הצוק הגדול

אינדיאנים צפון אמריקה

וזה הסיפור שסיפר יאגו הזקן ליד המדורה לפני הויגוום. הוא שמע אותו מאבא שלו ואבא מסבא שלו וזה מסבא-רבא שהדבר קרה בזמנו.
בימים הרחוקים ההם חיו בעמק הפרחוני שלנו שני ילדים קטנים משבט אינדיאנים ציידים. שמו של הילד היה אוסיאו, שמה של הילדה -אוביני.
ימים שלמים שיחקו אוסיאו ואוביני בין הפרחים של העמק. הם רדפו אחרי פרפרים, הקשיבו לשירי הציפורים, התרחצו באגם ושיחקו בתופסת. כל חיות העמק הכירו ואהבו את הילדים. הדוב הטוב ואיטי התנועה לימד אותם לחפש גרגירים ודבש ביער. הבונה החכם במעיל העבה ובעל זנב עירום לימד אותם לשחות ולצלול. אבל החברים הטובים ביותר של הילדים היו הארנב בעל אוזניים ארוכות והאייל. אף אחד לא ידע לנענע כל כך מצחיק את אוזניו כמו הארנב. אף אחד לא ידע לרוץ כל כך

מהר כמו האייל. כשהוא רצה, יכול היה לנוע מהר יותר מהרוח.
ויום אחד אוסיאו ואוביני שיחקו עם הארנב והאייל.

הם קפצו מעל פלגי המים ורצו זה אחרי זו עד שהתעייפו. ואז הם טבלו באגם אצל הבונה, התרעננו, ואחר כך נפרדו מהבונה ופנו ללכת הביתה.

בדרך הם עברו על יד גבעונת קטנה, מכוסה באזוב רך. אוסיאו קפץ עליה וקרא לאחותו:

"קפצי הנה, אוביני! מאוד נעים כאן! על הגבעה הזו עוד לא היינו. האם תצליחי לעלות עליה?"

אוביני כעסה על האח:

"בוודאי שאצליח" קראה "איזו גבעה זו? בקושי תלולית!"

הילדה קפצה ומיד ישבה עם אחיה על הגבעה. היא נהנתה מהאזוב הרך ואמרה:

"אתה יודע, אוסיאו, באמת נעים כאן. אולי ננוח כאן לרגע. האזוב כל כך רך שאין חשק לרדת."

האח הסכים והם נשכבו שניהם על האזוב ותוך רגע כבר ישנו חזק.

והגבעה הקטנה שעליה שכבו הילדים, שמעה מה אמרה עליה אוביני. היא נעלבה קשה.

"איזו תלולית אני! אומנם אני קטנה אבל אני הר! הנה, תכף אראה לכם!"

והגבעה הקטנה התחילה לגדול. בשקט, בלי שניתן היה להרגיש היא נעשתה כל פעם גבוהה יותר ויותר. היא התרוממה מהר מעל העמק, מעל העצים הגבוהים ביותר והמשיכה להגביה עוד.

הילד והילדה המשיכו לישון חזק. חום היום כבר עבר, בא הלילה ואחריה השחר הורוד והם המשיכו לישון ולא יכלו להתעורר. בלילה הגבעה גדלה עוד והפכה כבר לצוק גדול. פסגת הצוק הגיעה עד העננים. עכשיו כבר איש לא יכול היה לומר שזו רק תלולית! ואוסיאו ואוביני לא ראו דבר ולא שמעו דבר. השינה העמוקה לא נתנה להם לפתוח את עיניהם.

בינתיים ההורים של אוסיאו ואוביני התחילו לדאוג.

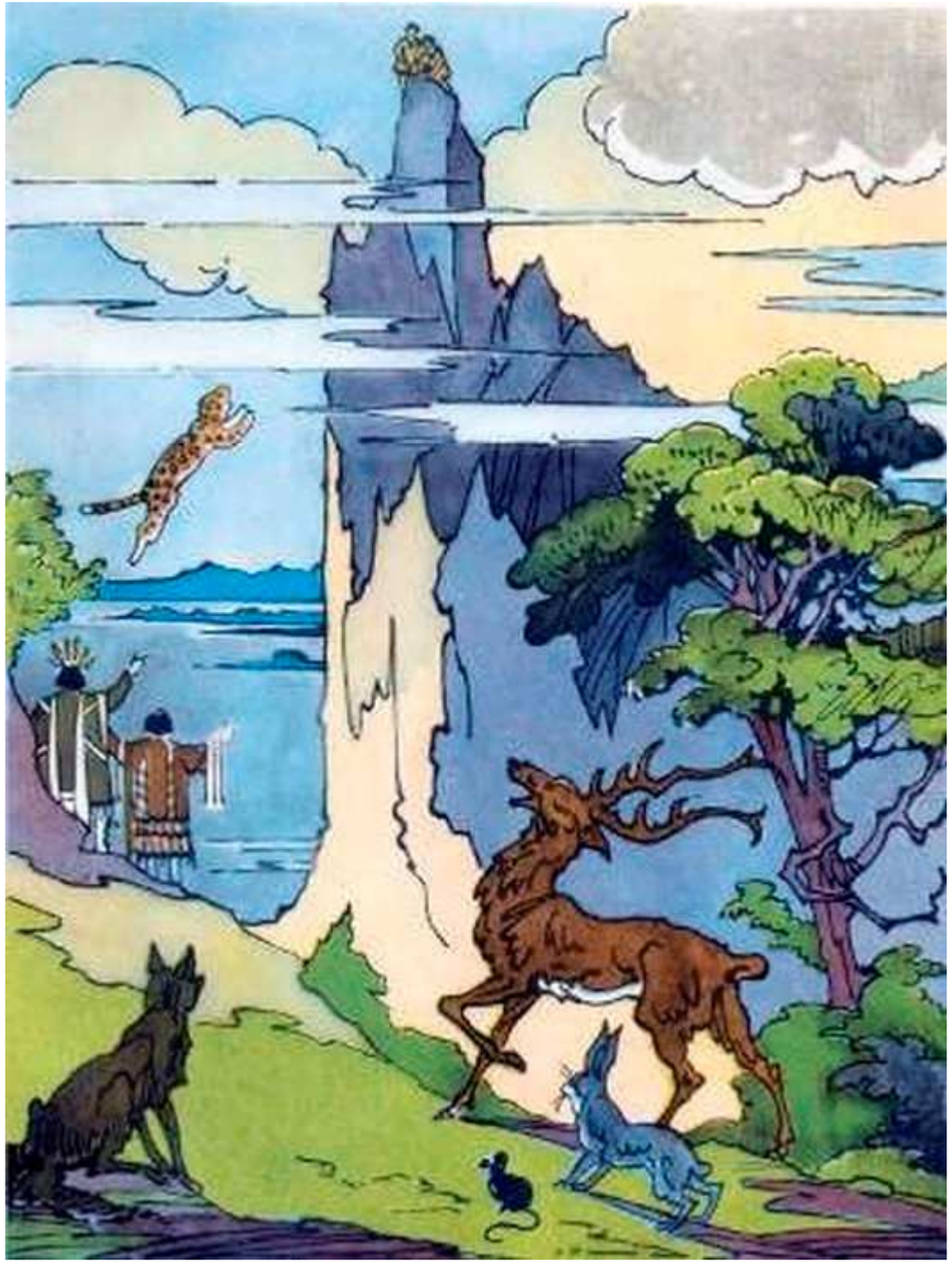

לאן נעלמו הילדים? איפה הם בילו את הלילה? מה קרה להם? הם חיכו לילדים עד הצהריים ואחר כך יצאו לחפש אותם.

אבא ואמא עברו את כל העמק אך לא מצאו איש.

ואז התחילו לחקור את החיות.

"הי, ארנב ארוך האוזניים! האם לא ראית את אוסיאו ואוביני?"

"לא" ענה הארנב "לא ראיתי אותם מאתמול לפנות ערב."

"הי, אייל מהיר הרגליים, האם לא פגשת את הבן והבת הקטנים שלנו?"

"לא, לא פגשתי" ענה האייל "אולי הבונה ראה אותם?"

אבל אף אחת מהחיות, לא הבונה, לא הדוב, לא ידעו מה קרה לאוסיאו ולאוביני.

בסוף פגשו ההורים את הקויוט, זאב הערבה.

הקויוט, החכם ביותר בין כל החיות, רץ בתוך

העמק עם אפו מול הרוח.
"שמע-נא, קויוט, אולי ראית את הילדים שלנו?"
שאל אותו האב.
"לא, לא ראיתי" ענה הקויוט עם חיוך ערמומי.
"עיניים שלי לא ראו אותם, אבל האף שלי הרגיש בהם. אוכל לעזור לכם. בואו אחריי."
והקויוט התחיל לרוץ לפני ההורים עם אפו מושט קדימה. הוא רץ לאורך פלג המים עד שהגיע לאגם שבו אוסיאו ואוביני התרחצו. שם הוא התחיל להסתובב ולהריח את האוויר. הסתובב והסתובב עד שהרגיש שוב בריח ואז רץ ישר אל הצוק הגבוה. שם הוא התרומם על רגליו האחוריות, גבוה כמה שרק יכול היה, וכל הזמן הריח.
"א-א-ההא!" אמר הקויוט בסוף "אינני יכול לעוף כמו עיט ומכאן אינני יכול לראות את פסגת הצוק. אבל האף שלי עוד אף פעם לא הכזיב אותי. הילדים שלכם שם, למעלה! ואם זה לא כך, תוכלו לומר שאני טיפש יותר מהארנב בעל האוזניים הארוכות."
"אבל איך הם הגיעו לשם?" השתוממו ההורים
"ראה קויוט, הרי הצוק עולה מעל העננים!"
"את זה מוטב לא לשאול" ענה הקויוט בחומרה. הוא לא אהב שאלות שעליהן לא ידע תשובה
"מוטב תחשבו איך להוריד אותם למטה."

אבא של הילדים ניסה לטפס על הצוק, אך לא הצליח. המדרון היה תלול מדי. ואז הוא התחיל לצעוק לילדים,
אך אף אחד לא ענה – אוסיאו ואוביני ישנו חזק.
בכך גם הקויוט לא יכול היה לעזור.
ואז ההורים קראו אל הצוק את כל החיות וביקשו את עזרתן.

הדוב אמר:
"אילו הצוק היה רזה יותר הייתי יכול לאגוף אותו ולהפיל. אבל הוא יותר מדי שמן!"
והשועל אמר:
"אילו במקום הצוק הייתה כאן מערה באדמה, הייתי יכול לעזור לכם. אבל כאן אינני יכול לעשות דבר."
והבונה אמר:
"אילו הילדים היו תחת מים ולא על צוק גבוה, הייתי מציל את אוסיאו ואוביני."
אך כל הדיבורים האלה לא יכלו לעזור.
ואז החיות החליטו לקפוץ. אולי אחת מהן תוכל להגיע לפסגה ויעיר את הילדים.
הראשון היה העכבר. הוא קפץ רק נמוך מאוד ומיד הסתתר מבושה בחור שלו. אחריו ניסה לקפוץ הארנב ארוך האוזניים. הוא עשה את הקפיצה הגדולה ביותר שבחייו, אבל נפל חזרה על הארץ ולא ניסה יותר לקפוץ.
אחרי הארנב קפץ האייל. הוא התרחק, רץ בתנופה וקפץ לגובה. אך גם האייל הצליח לעלות רק עד מחצית הגובה של הצוק.

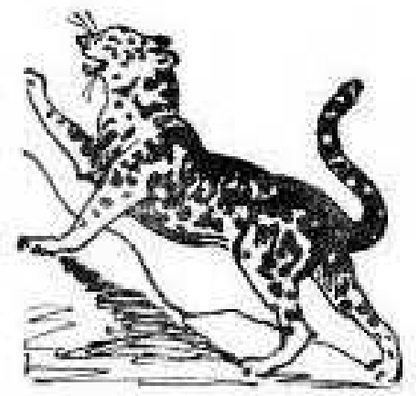

ואז יצא היגואר. הוא הלך למרחק גדול, רץ מהר, נתן קפיצה בכל כוחו.. אבל גם הוא נפל על הארץ. היגואר קפץ גבוה יותר מכל חיה אחרת, אך עדיין רחוק מפסגת הצוק שעליה ישנו הילדים.
עכשיו כבר אף אחד לא ידע מה לעשות. האם הילדים ימשיכו כבר לישון לתמיד בפסגת הצוק? האם כבר אף אחד לא יעיר אותם?
ופתאום נשמע קול דקיק וחלוש:

"אולי תתנו לי לנסות? אולי אוכל להגיע לפסגת הצוק!"

כולם הסתכלו סביב אך לא ראו אף אחד מדבר. הדוב כבר חשב שזה הקויוט שמתבדח על חשבונו, אך גם הקויוט הסתכל סביב.

"חכו רגע! אני כבר יוצא!" נשמע שוב הקול הדקיק ומהעשבים יצא טו-טוק-א-נולה, זחל מודד קטנטן.

"הה-הה-הה" צחק היגואר המנומר "ראו-נא את הזחל הקטן! הוא רוצה לבצע מה שאני, היגואר, לא הצלחתי!!"

"תחשבו רק - איך הוא מעז?" התרגז הארנב ארוך האוזניים "הרי אם רק אתן לו מכה בכפי לא יישאר ממנו אלא כתם רטוב."

הרבה זמן צחקו החיות מטו-טוק-א-נולה הקטן, מהזחל מודד הקטן, אך בסוף הורי הילדים אמרו לו לנסות.

ואז טו-טוק-א-נולה ניגש לרגלי הצוק והתחיל לטפס עליו. והוא הלך בצורה מוזרה. תחילה מתח את

גופו כלפי מעלה לכל אורכו ובציפורניים קדמיות אחז היטב בסלע. אחר כך משך את זנבו כמה שיותר קרוב לראשו, כאילו התקפל, ואחז בציפורניים אחוריות בסלע. ואז את חלקו הקדמי

זרק ומתח שוב כלפי מעלה. וכך המשיך לזחול. מהר מאוד הוא הגיע כבר למקום שאליו קפץ הארנב. אחר כך עלה גם למקום שאליו הגיעה הקפיצה של האייל. אחר כך עלה עוד יותר גבוה עד שבסוף נעלם מעיני כולם.

הרבה זמן חיכו ההורים והחיות. טו-טוק-א-נולה הקטן הלך בפסגת הצוק במשך כל היום. רק לקראת הערב הגיע אל הילדים והעיר אותם.

הילדים השתוממו מאוד כשהתעוררו בפסגת הצוק הגבוה. הרי הם נרדמו על תלולית קטנה?

הם עזרו זה לזה ובקושי ירדו במדרון התלול. שם סיפרו להוריהם על כל מה שקרה. ואת הזחל המודד לקחו אתם, החזירו אותו לעשב ואמרו: "תודה לך, טו-טוק-א-נולה! אתה, זחל קטן, עשית מה שלא הצליח לעשות אפילו היגואר!

מאז עברו חורפים רבים, רבים מאוד. אך מאז באמצע העמק עומד צוק שהפסגה שלו המגיעה עד העננים. ועד היום, כדי לזכור את המבצע של הזחל מודד הקטן קוראים אותו "הצוק הגדול טו-טוק-א-נולה".